

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **Q.T.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem
...,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 1417/25, 110
00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě ze dne 30.9.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2018 č.j. OAM-633/ZA-
ZA12-HA08-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. *Včasnou žalobou* ze dne 30.9.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2018 č.j. OAM-633/ZA-ZA12-HA08-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen *zákon o azylu*), protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy

nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive jej vyložil naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností došlo tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož došlo k nesprávnému posouzení situace žalobce ve vztahu neudělení azylu dle ust. § 12 a §14 zákona o azylu. Dále žalobce konkretizoval svá tvrzení ve vztahu k neudělení azylu dle ust. § 12, kdy v rámci správního řízení byla zjištěna jeho důvodná obava z pronásledování. K uvedenému žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 26.3.2008 č.j. 2 Azs 71/2016, z něž vyvozoval fakt, že pro udělení azylu postačuje pouze tzv. přiměřená pravděpodobnost, přičemž správní orgán se měl dopustit ignorováním této judikatury vychýlením důkazního břemene v jeho neprospěch. V důsledku toho správní orgán neunesl důkazní břemeno, když nezjistil žalobcem tvrzené okolnosti a pouze konstatoval, že žalobce tyto okolnosti nijak neprokázal; k tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 Azs 103/2007. Správní orgán jej měl v dané situaci vyzvat, aby tuto vadu odstranil, namítal žalobce. Dále namítal nesprávnou interpretaci ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pokud žalovaný označil žalobcem v minulosti spáchanou trestnou činnost na území ČR za „vážený zločin“ dle tohoto ustanovení.

Další pochybení správního orgánu shledal žalobce v tom, že mu neudělil humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu, protože má za to, že právě v jeho případě nastaly natolik závažné a výjimečné okolnosti, vzhledem ke kterým by bylo neudělení humanitárního azylu nehumánní. Za tyto okolnosti považuje manželku, jež setrvává na území ČR s oprávněním k trvalému pobytu a nezletilou dceru s totožným pobytovým oprávněním. K uvedenému dále odkázal na judikaturu obsahující způsob, jímž se má správní orgán, potažmo soud, v případě udělení humanitárního azylu řídit a jímž se správní orgán neřídil a zatížil tak rozhodnutí nepřezkoumatelností. Namítán byl dále tvrzený trest odnětí svobody pro vietnamské občany, kteří se navrátili po neúspěšném pokusu získat v jiné zemi mezinárodní ochranu, v souvislosti s tím bylo obecně odkázáno na soudy ovládané komunistickou stranou a nelidským zacházením ve věznicích a jiných obdobných zařízeních ve Vietnamu. Na samý závěr žalobce tvrdil porušení ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když správní orgán zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany. Ve spojitosti s rodinnými vazbami uvedenými výše, shledal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 6 Úmluvy o právech dítěte, kdy žalovaný neprovedl žádná bližší šetření a při posouzení vycházel pouze z nepodložených a nepřezkoumatelných domněnek. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí. (K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.)

2. *Napadeným rozhodnutím ze dne 29.8.2018 č.j. OAM-633/ZA-ZA12-HA08-2018* žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 18.7.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany, protože v České republice (dále jen **ČR**) má manželku a dceru, chce zde zůstat i z důvodu, že ve Vietnamu nic nemá, veškeré zázemí má v ČR.

K podané žádosti dne 23.7.2018 žalobce mimo jiné uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále **Vietnam**), národnosti kinh, je bez náboženského přesvědčení, není a ani nikdy nebyl členem žádné politické strany ani žádné jiné organizace. Je ženatý, manželka T.T.T., nar. ... (přesné datum narození nezná), státní příslušnost Vietnam, žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Také uvedl, že má dceru N.N.N., nar. ... v H.D., vietnamské státní příslušnosti. Ve Vietnamu naposledy

žadatel žil v obci C. H., okrese K. T., provincii H. D. Do ČR prvně přicestoval v roce 2008, naposledy přicestoval v dubnu roku 2011, přesné datum si již nepamatuje. Tehdy přicestoval letecky z vlasti přes Koreu do Prahy. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani jiných státech, rovněž nedisponoval povolením k pobytu v jiných státech. O udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal z důvodu, že zde má rodinu, konkrétně manželku a dceru a ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Veškeré jeho zázemí je spojeno s ČR. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, nijak se neléčí. Jiné důvody neuvedl.

Správní orgán při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-633/ZA-ZA12-2018 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 23.7.2018 na jeho žádost ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. V úvodu pohovoru sdělil, že prvně přijel do ČR v roce 2008 za účelem podnikání. ČR mu byla doporučena prostřednictvím jeho známých, kteří zde také podnikali. Před odjezdem z vlasti neměl žádné potíže, rovněž neměl žádné problémy při vycestování. V současnosti má ve vlasti žijící rodiče a dva sourozence. V roce 2011 navštívil Vietnam, v této době neměl žádné potíže. V roce 2013 byl jeho pobyt v ČR ukončen a od té doby pobýval na území nelegálně. Příčinou byla v prosinci roku 2012 jízda pod vlivem alkoholu, za což mu byl uložen podmíněčný trest odnětí svobody v délce 18 měsíců a zákaz řízení motorových vozidel. Přesto, že měl opustit české území, nevycestoval, jelikož zde má manželku a dceru. Žalobce objasnil, že požádal o mezinárodní ochranu, i když na území ČR pobývá nelegálně od roku 2013, až když mu to poradili známí, protože kdyby byl zjištěn jeho nelegální pobyt v ČR, byl by mu uložen trest a jeho situace by se ještě zhoršila. Na možnost opětovné legalizace pobytu v ČR se neinformoval. S manželkou uzavřeli manželství v roce 2002 ve Vietnamu, ta přicestovala do ČR v roce 2009 za účelem podnikání, od roku 2017 má v ČR povolení k trvalému pobytu. V dubnu roku 2017 přicestovala do ČR i dcera žalobce, v době nepřítomnosti rodičů ve vlasti zajišťovali její výchovu prarodiče. V případě návratu do vlasti se žalobce obával odloučení od rodiny. Ohledně toho, zda rodina může realizovat svůj život i ve Vietnamu, žalobce uvedl, že jeho manželka v ČR provozuje obchod a nyní, když našetřili peníze, aby za nimi mohla přijet i jejich dcera, která zde navštěvuje základní školu a je zde spokojená, by zde rádi zůstali. V ČR má veškeré zázemí, ve vlasti toto zázemí nemá. Dále žalobce uvedl, že ve vlasti dluží peníze. Půjčku si zřídil od poskytovatelů před svým odchodem z Vietnamu v roce 2008 (15 tisíc USD). Z této půjčky splatil pouze část, od roku 2013 již nesplácel, jelikož neměl peníze, i s úroky jeho současný dluh činí cca 30 tisíc USD. Pokud nezůstane v ČR, nebude mít z čeho dluh hradit a tak mu mohou věřitelé ublížit a zbít jej. K dotazu žalovaného, zda by se v případě svého napadení mohl obrátit na někoho s žádostí o pomoc, žalobce sdělil, že neví, jelikož to je jeho soukromá věc a doplnil, že by zřejmě měl ještě větší potíže. Ohledně smlouvy o půjčce žalobce sdělil, že nějaký dokument kdysi podepsal, ale u sebe jej nemá, a když v roce 2013 přestal dluh splácet, jeho osobně věřitelé nekontaktovali, pouze jeho rodiče, kteří věřitelům řekli, že je to soukromá věc žalobce a další návštěvy věřitelů již nebyly. Manželka mu může pomoci se splácením dluhu, do současnosti však hradila náklady spojené s obchodem a příjezdem dcery. Závěrem pohovoru žalobce sdělil, že v průběhu řízení doloží oddací list a rodný list dcery (pozn: tyto do doby vydání rozhodnutí jmenovaný nedoložil).

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť žalobce v ČR pozbyl pobytové oprávnění a hodlá zde zůstat s manželkou a dcerou. Návrat do vlasti spojil s neexistencí tamního zázemí a nesplaceným dluhem soukromým věřitelům, z jejichž strany by mohl být případně fyzicky napaden.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

3. ***Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.10.2018*** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, dále shrnul průběh správního řízení a vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům, z nichž žádný neshledal důvodným. Sdělil, že se zabýval objasněním tvrzených důvodů žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, posoudil námitky podle zákona o azylu a ve svých úvahách dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce ve své vlasti nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a neúčastnil se ve své vlasti žádných aktivit politického charakteru, nijak veřejně se neangažoval a rovněž neměl žádné problémy s vietnamskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalobce žádné konkrétní námitky neuplatnil a žalovaný pochybení ve výkladu zákona o azylu neshledal. Žalovaný rovněž neporušil § 12 písm. b) zákona o azylu, tudíž žalobní bod je nedůvodný a v žalobě nebyl ničím podložený. Strach žalobce z návratu do vlasti kvůli jeho obavám z vymáhání nesplaceného nebankovního dluhu soukromými osobami (věřiteli), rozhodně není státní represí. Žalobce měl možnost se v takovém případě obrátit ke státním orgánům ve Vietnamu s žádostí o pomoc, ale nepožádal o ni. Žalobcem tvrzené obavy z jednání soukromých osob, tj. věřitelů, hodnotil žalovaný jako účelově použité s cílem vyvolat domněnku o důvodech azylově relevantních důvodů. Obavu žalobce z možného fyzického napadení věřiteli (soukromými osobami), kteří mu poskytli nebankovní půjčku, nespádají do kategorie pod taxativně vymezené důvody, pro které je možné udělit mezinárodní ochranu. Ve spojitosti s tím odkázal žalovaný na ustálenou judikaturu NSS ze dne 13.1.2005 č.j. 3 Azs 119/2004 a ze dne 24.2.2005 č.j. 7 Azs 187/2004 a další. V žalobním bodě ohledně možností udělení humanitárního azylu žalobci podle § 14 zákona o azylu žalovaný zejména ve svých úvahách přihlédl k věku žalobce a zdravotnímu stavu. V řízení bylo zjištěno, že žalobce je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou; ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. Podle § 14 zákona o azylu o humanitární azyl žádat nelze a na jeho udělení není právní nárok, ale ani subjektivní právo (viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2004 sp.zn. 3 Azs 12/2003, či rozsudek ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5 Azs 47/2003) a humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela „nehumánní“

azyl neudělit, což však není případ žalobce. Rozhodnutí žalovaného vycházelo ze zákona o azylu a ustálené judikatury NSS. Z důvodů pro udělení humanitárního azylu a judikatury NSS byla vyřazena konkrétně nemožnost splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu (rozsudek NSS ze dne 15.12.2003 sp.zn. 4 Azs 31/2003), ekonomické obtíže (rozsudek NSS ze dne 11.3.2004 sp.zn. 2 Azs 8/2004), snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný konstatoval, že po pečlivém zjištění všech okolností žadatelova pobytu na českém území lze vyhodnotit, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ nebyl případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Žalovaný k dalšímu žalobnímu bodu odkázal na odůvodnění rozhodnutí, kde žalobce v pohovoru uvedl, že ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány a bylo mu umožněno bez potíží vycestovat a opakovaně navštěvovat Vietnam. K poslednímu žalobnímu bodu vážícímu se k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené důvody nelze zohlednit a na jejich základě doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu udělit. Žádná z forem mezinárodní ochrany ani doplňková ochrana založená na naplnění podmínek § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, není prostředkem, jehož primárním účelem by bylo zajistit žalobci oprávnění pobývat na území ČR. Takový účel mají instituty upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný měl proto za nedůvodnou žalobní námitku, že vycestováním žalobce z ČR do Vietnamu může docházet k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tak lze podřadit pouze případ, kdyby v důsledku vycestování žalobce do Vietnamu byl porušen tzv. extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 6 Úmluvy o právech dítěte., tj. že vycestováním žalobce do Vietnamu by byl žalobci znemožněn jeho rodinný život a soukromý život ve Vietnamu. Žalobce s manželkou a dcerou v tomto případě mohou společně realizovat rodinný život ve Vietnamu. Závěrem žalovaný trval na svém rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl, nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

4. ***Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci*** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.8.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.10.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 29.8.2018 žalobci předáno dne 13.9.2018.
5. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 *věta první s.ř.s.*). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).
6. ***Ústního jednání konaného dne 14.2.2019*** se zúčastnil zástupce žalobce i zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného setrval na

tom, že napadené rozhodnutí je věcně i právně správné a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná.**
8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
10. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
12. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
13. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
14. Soud nejprve odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel

možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ V souvislosti s tím poukazuje na obsah protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce na otázku: „*Když pobýváte v ČR od roku 2013 nelegálně, tak proč jste se rozhodl nyní požádat v ČR o mezinárodní ochranu?*“ odpověděl: „*Známí mi to poradili, protože kdyby byl zjištěn můj nelegální pobyt v ČR, tak by mi byl uložen trest a má situace by se ještě zhoršila.*“ Již z uvedeného je nutné pohlížet na žádost jako účelově podanou za účelem zajištění pobytového oprávnění. Nutno dodat, že pro takový účel je zde zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců namísto zákona o azylu, přesto žalobce uvedl důvody žádosti, jimiž se měl povinnost zabývat správní orgán a nyní i soud.

15. V případě námitky směřující k neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o azylu, se soud ztotožnil s názorem žalovaného. V daném případě nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě žalobce se jedná o strach z pronásledování ze strany soukromých osob a to především z důvodu finančních, které si žalobce způsobil sám, dobrovolně, bez nátlaku a z vlastní vůle. Proto za tímto účelem nelze udělit mezinárodní ochranu. Soud dále poukazuje, že žalovaný postupoval v souladu s rozhodovací praxí a odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 21.12.2005 č.j. 4 Azs 63/2005-55 „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii.*“ Dále soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 7 Azs 14/2007 a ze dne 20.12.2005 č.j. 4 Azs 66/2006, kdy uvedená rozhodnutí vyjadřují postoj, který soudní praxe zaujímá k daným okolnostem udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na § 12 zákona o azylu. K žalobcem namítané judikatuře „*přiměřené pravděpodobnosti*“ soud připomíná, že související judikaturu je zcela jistě povinno brát v zřetel, avšak v daném případě je již samotná forma pronásledování žalobce vyloučena z důvodů, pro které je možné mezinárodní ochranu udělit, nelze tedy na nerefektování uvedené judikatury nahlížet jako na její porušení (pozn. soudu: *v průběhu výsledku žalobce uvedl, že v současné situaci je již jeho manželka schopna pomoci s plněním dluhu, v takovém případě tvrzené pronásledování fakticky postrádá významu, budou-li splácet a splní tím tak svou povinnost*).
16. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR a to z důvodu, aby zde mohl vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu, který má v domovském státě a současně aby zde mohl zůstat s rodinou (manželkou a dcerou). V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány

důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

17. Žalobce rovněž namítal, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu s ohledem na shora uvedené žalobce nesplnil podmínky uvedeného ustanovení, proto se soud ztotožnil s názorem žalovaného. Soud dále konstatuje, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a to především z důvodu, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany má být strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým žalobce dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmou. To se však žalobci prokázat nepodařilo, jelikož v zemi původu o tuto ochranu nepožádal a dle zjištěných informací o zemi původu žalobce žalovaným, není důvod obávat se o tuto ochranu požádat. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.
18. V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací ve Vietnamu, když uvedl, že mu není známa skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na základě materiálů týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Jmenovitě žalovaný vycházel: z výpovědi žalobce, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 - Vietnam, ze dne 16. října 2017, Informace OAMP Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. listopadu 2017, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 - Vietnam ze dne 18. ledna 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 - Stav lidských práv ve světě - Vietnam ze dne 22. února 2018 a Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě v roce 2017 - Vietnam z ledna 2017. K tomu se rovněž váže námitka týkající se odnětí svobody po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. V návaznosti na výše uvedené je patrné, že k tvrzeným skutečnostem ve Vietnamu nedochází, neboť by museli být považovány za porušování lidských práv a jako takové, by byly výše uvedeným zdrojům známy.
19. Ve vztahu námítky k porušení rodinných vazeb uvedených výše, kdy shledal žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 6 Úmluvy o právech dítěte, se soud vyjadřuje následovně. Jako u předešlých námitek se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, neboť jak vyšlo při azylovém řízení najevo, žalobce pobýval na území ČR dlouhou dobu sám, zatím co manželka s dcerou pobývaly ve Vietnamu, posléze kdy manželka žalobce přicestovala do ČR a získala zde pobytové oprávnění (v téže době zde již žalobce značnou dobu pobýval

nelegálně) přicestovala dcera, o kterou se v mezidobí starali prarodiče. Soud z uvedených faktů vyvozuje, že žalobce sám z vlastní vůle ohrozil soužití rodiny, když v době nelegálního pobytu na území ČR neřešil svou pobytovou situaci a rovněž se nevrátil do země původu, odkud mohl opětovně i s rodinou usilovat o návrat do ČR a vyřídit si zde své pobytové záležitosti společně. Dále soud poukazuje na fakt, že dcera žalobce společně s matkou žila po dlouhou dobu ve Vietnamu bez žalobce, načež k obdobné situaci se nachyluje i nyní. A přesto, žalobce si může požádat o nové pobytové oprávnění, jelikož mu nebyl zakázán návrat do ČR. Rovněž, ve vztahu k trestné činnosti, jíž se dopustil z vlastní vůle bez zapříčinění cizí osoby, musí nést následky, čímž je v daném případě opuštění ČR. K tomu soud připomíná, že žalobce se i s celou rodinou může vrátit do Vietnamu a rozvíjet svůj rodinný život nadále tam, nebo pokračovat ve vztahu na dálku, jak tomu bylo do příjezdu manželky a dcery. V každém případě, žádným z uvedených příkladů nedochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž čl. 3 a 6 Úmluvy o právech dítěte. Žalobcův absolutistický výklad těchto článků se tak nemůže setkat s úspěchem, jelikož k jejich porušení by mohlo dojít např. za situace, kdy by byl kontakt s rodinou zakázán nebo znemožněn zcela, avšak v daném případě stát pouze uplatňuje svou pravomoc v oblasti cizineckého práva a nikterak nebrání rodinným vztahům rozvíjet se např. opět v zemi původu nebo znovu na území ČR poté, co si žalobce vyřeší svou pobytovou situaci řádně a v souladu se zákonem.

20. Soud tedy neshledal, že by žalovaný kladl žalobci jakékoli překážky v uplatnění důvodů žádosti, o všech svých procesních právech byl žalobce řádně poučen. Taktéž stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu žádosti žalobce nebylo vyhověno z důvodu neexistence skutečně odůvodněných příčin pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný správně a v souladu se zákonem neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 14. února 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně